Lucirea vidului în ascultare

On Decembrie 23, 2016

Adevărata ta măreție începe acolo unde se termină cuvintele.

M-am trezit dintr-o dată într-o beznă totală, în stadiul ascunderii celor făptuite într-o manieră nepermisă a libertății totale. Psihologia mea nemaifiind a unei linii drepte, a unui singur drum, se adâncea, se ramifica într-un profund act de sondare, conceptual și creator, așa cum fiecare univers se ramifică în noi și noi universuri atunci când este făcută o măsurătoare cuantică.

Totul este permis într-o lume care îți aparține doar ție, dar suprema entitate a acestei lumi lăuntrice, *Uroshtyam* , este percepută doar prin pătrunderea în domeniul spiritual. Probabil, în situația mea se afla și scriitoarea Simona Popescu atunci când își exprima gândurile în romanul Exuvii: *"Există strigăte intelectuale, strigăte care vin dintr-o măduvă delicată. E ceea ce eu numesc Carnal. Nu îmi separ gândirea de viață. Cu fiecare vibrație a limbii, parcurg din nou toate drumurile propriei mele gândiri pe dinăuntrul cărnii."*

Lumea mea părea să fie memoria unei alte lumi. Trăiam extazul unei cunoașteri determinată de prezența unei temeri existențiale în fața strigătului de triumf al întunericului cu care ochii mei se deprinseseră în încercarea de a explora o lume virtuală. Vibrant în tot acest act de revelare a sinelui într-un mediu inert, rece ca un mormânt fără sfârșit, într-un caz de anxietate, era acea unitate în diversitate, în folosul facultății rațiunii de a găsi, după analiza și investigarea stării de fapt, răspunsurile la întrebarea: Îmi puteam oare debloca o perspectivă a imposibilului?

Leadership: Poți să trăiești în memoria unei alte lumi prin alimentarea Sinelui cu mereu alte gânduri care continuă să se confrunte cu niște realități ce trebuiesc redenumite pentru a putea fi acceptate ca fiind obiective?

În centrul de greutate al ascunderii celor ce mi-au fost date a fi descoperite în surdina contradicțiilor, în vuietul unei nonexistențe care își cerea cu insistență drepturile, totul înscriindu-se într-o dimensiune a interiorității și pe tărâmul imediateții, stătea însăși faptul ascunderii voinței ca reflex al neputinței de a concepe o acțiune. Acea beție neproductivă a așteptării, a tânjirii după miracol. A nădejdii absurde că, dintr-o clipă în alta, mi s-ar fi putut întâmpla ceva neașteptat de bun.

Întunericul devenea și mai întunecos, pe întinderea orelor de insomnie, de obositoare staționări într-un refuz acordat acțiunii. Retragerea în solitudine, senzația de prins în capcană, impusă, dar și dorită, pe drumul nălucilor rătăcite în valurile tremurate ale unei gândiri revoluționare. O relație trăită cu nimicul. Era și acesta unul din gândurile care trebuiau să alimenteze lumea din romanul "Exuvii", cel puțin într-o anumită măsură, fiindcă la fel ca scriitoarea Simona Popescu trăiam dificultatea unei lumi pline de posibilități, cu infinite direcții din care trebuia să aleg, sub presiunea constantă a imperativului de a fi sprijinit de iluzie.

Întotdeauna tensiunea crește când intri într-o stare de expectativă totală, tăcută, când practic aștepți să vezi ce urmează, încrezându-te în simțul unei compensații morale, pentru a ști cum să faci față situației condiționată de acest inefabil mister al lui EU SUNT. Realitatea mea trebuia redenumită în limitele interpretării unei alte lumi: *"Sunt una din carcasele subțiri lăsate în urmă de fluturi atunci când ies din pupe, unul din învelișurile năpârlite ale vietăților care, crescând, se transformă cu totul."*

Leadership: Poți să dobândești o înțelegere mai profundă a ceea ce ești prin intermediul experienței trăită printr-o manifestare a neputinței de a ieși din perimetrul vidului?

Am traversat lumile până am ajuns să mă confrunt cu o identitate mai amplă, menită să-mi confere dintr-o dată mai mult prestigiu. Fluturele și-a continuat firul gândirii în ipostaza unui artist mai complex. Transformare totală. Iată starea de confuzie pe care o experimenta Nicholas Urfe, eroul lui John Fowles, în singurătatea întunericului care încerca să-l înghită, în jurul vrajei unui magician ce-i punea la încercare răbdarea, convingerile și prejudecățile:

"Apoi, tensiunea a crescut. Eram într-un fel de expectativă. Așteptam, așteptam ceva. Nu știam dacă era să fie auzit, ori văzut, ori altfel. Ştiam că vine, şi eu încercam să-i descopăr venirea. Parcă nu mai percepeam nicio stea. Poate magia mă făcuse să închid ochii. Nu era decât vidul. Mi-amintesc două cuvinte pe care Conchis probabil le-a spus: lucire, ascultare. Lucirea vidului în ascultare, întuneric și așteptare... Şi senzația asta mi s-a părut că durează la infinit."

Eliberarea de orice constrângere, de orice formă de limitare, este de fapt o călătorie în căutarea unui răspuns spre atingerea perfecțiunii creatoare, fundamentată printr-un răspuns la întrebarea: Îmi pot oare debloca o perspectivă a imposibilului?

Căci imposibilul, temperat de ideea filozofiei conform căreia *„ Adevărata ta măreție începe acolo unde se termină cuvintele"* , este o venire a unei senzații de frică intensă care e acompaniată de acea "Voce a Conștiinței" capabilă să declanșeze rularea în psihic a unei noi versiuni realiste de a te reprezenta pe axa autodepășirii.

Liderul care conduce prin prisma potențialului de cunoaștere înțeleaptă a ființei și a vieții umane este un om care experimentează, în momente unice de profundă emoție și însemnătate, mereu o nouă latură a sa, reprezentându-se drept o expresie a luptei interioare, o consecință a frământărilor prin care a trecut, însăși unitatea sa în acord cu psihologia „așteptării din întuneric", în condițiile vidului.

Procesul de construire a unui Ego care vrea să crească tot timpul și nemăsurat ține de darul remarcabil al scriitorului de a surprinde foarte bine spațiul și timpul în care trăiește, în autenticitatea unei lumi care rămâne extrem de actualitate chiar și după ce a trecut o anumită perioadă de la traversarea acesteia.

Lucirea vidului în ascultare este o parabolă a așteptării care ia sfârșit o dată cu evoluția omului. Această așteptare, pentru îndepărtarea de originea sa, de scopuri și anturaje, nu este doar o manifestare a prezenței lucide a raționalului asupra imaginației, ci o contopire cu Eul suprem, cu ceea ce este nelimitat, inefabil, Divin.

Libertatea totală este rezultatul ascunderii, îndepărtării de lumea știută, într-o perioadă de așteptare, de analiză și investigare psihilogică, având ca specific descoperirea unei măsuri a dimensiunii umane în exprimarea unității de sine.

Iar această unitate de sine, această imensă încredere în posibilitățile de cunoaștere care succedă necunoscutul, vidul, întunericul, așteptarea, reprezintă de fapt coloana luminoasă din însăși esența spiritului omenesc.

Source: https://neculaifantanaru.com/lucirea-vidului-in-ascultare.html